

Księga Urantii (The Urantia Book)

to dzieło o charakterze duchowym i filozoficznym, którego tematyka obejmuje Boga, nauki przyrodnicze, religię, historię, filozofię oraz przeznaczenie. Księga ta powstała w Chicago, w stanie Illinois (USA), w latach 1924–1955. Pośród wielu poruszanych tematów, księga rozpisuje się o pochodzeniu życia i jego znaczeniu, opisuje miejsce człowieka we wszechświecie, omawia stosunek łączący Boga z człowiekiem, a także przedstawia szczegółową biografię Jezusa z Nazaretu. „Księga Urantii” wprowadza słowo „Urantia” jako nazwę planety Ziemia. Księga zawiera ponad dwa tysiące stron, składa się z przedmowy i 196 przekazów, pogrupowanych w cztery części:

- I – Wszechświat centralny i superwszechświaty,
- II – Wszechświat lokalny,
- III – Historia Urantii,
- IV – Życie i nauki Jezusa).

Urantia Foundation po raz pierwszy opublikowała „Księgę Urantii” w

roku 1955 w języku angielskim. Przetłumaczono ją na wiele języków, w tym na język polski.

- Spis treści:
- * 1 Pochodzenie księgi
 - * 2 Koncepcja Boga i człowieka
 - * 3 Stosunek do istniejących religii
 - * 4 Kosmologia
 - * 5 Historia świata

Pochodzenie księgi

„Księga Urantii” napisana jest tak, jakby cały jej tekst został podyktowany przez różne byty niebiańskie wyznaczone do przekazania nowego objawienia prawd duchowych ludzkości[1].

Według istniejących dokumentów[2][3], pewna osoba po raz pierwszy otrzymała przekaz od niebiańskich istot we śnie. Osoba ta znana jest jako „śpiący obiekt” lub „osobowość kontaktowa”. Jej tożsamość nie została ujawniona, aby zapobiec niepożądanemu kultowi takiej osoby w przyszłości.

W roku 1911, opieką nad śpiącym mężczyzną zajęła się para lekarzy z Chicago, dr William S. Sadler i jego żona dr Lena Sadler, kiedy okazało się, że małżonka śpiącego nie mogła go wybudzić ze snu. Po pewnym czasie pozostający nadal w stanie nieświadomości osobnik zaczął przekazywać informacje, które wydawały się pochodzić od podmiotów twierdzących, że są bytami duchowymi. Lena i William Sadlerowie byli szanowanymi lekarzami w swoim mieście, a dr William Sadler był również znany z aktywnego zwalczania twierdzeń o zjawiskach paranormalnych, a także jako osoba ogólnie sceptycznie nastawiona do spraw nadprzyrodzonych. Grupa jego przyjaciół, byłych pacjentów i kolegów po fachu, zaczęła odbywać spotkania o charakterze dyskusji intelektualnych w roku 1924 i zainteresowała się przypadkiem śpiącego mężczyzny, kiedy Sadler o nim wspomniał i przeczytał na ich życzenie fragmenty jego przekazów. Wkrótce potem otrzymano przekaz wyrażający zgodę dla owej grupy na sformułowanie pytań i obietnicę przekazania odpowiedzi za pośrednictwem osobowości kontaktowej.

Sadler przedstawił grupie tę okoliczność, a zebrani zaproponowali setki pytań, nie zawsze poważnych, na które jednak otrzymali odpowiedzi w formie obszernie zredagowanych pisemnych przekazów. Proces ten kontynuowano, w miarę jak uczestnicy byli pod coraz większym wrażeniem jakości odpowiedzi, i tak powstał zbiór przekazów, które po skompilowaniu tworzą dzisiejszy tekst „Księgi Urantii”. Grupa ta znana jest pod nazwą Forum, a wyłoniona z niej podgrupa pięciu osób (w tym Sadlerowie) przyjęła nazwę Komisji Kontakt, która zbierała pytania, sprawowała pieczę nad manuskryptami zawierającymi odpowiedzi, a także organizowała przepisywanie na maszynie i korektę otrzymanego materiału.

Sadlerowie i inne osoby zaangażowane w ten proces – z których nikt już nie żyje – twierdzili, że przekazy składające się na księgę zmaterializowały się w latach 1925–1935 w sposób nie do końca zrozumiały nawet dla nich samych, przy czym trzy pierwsze części księgi zostały ukończone w roku 1934 a czwarta w 1935. Ostatnie zebranie Forum miało miejsce w roku 1942. Komunikacja z bytami niebiańskimi trwała ponoć jeszcze przez kolejne dwadzieścia lat, a według dr. Sadlera i innych zezwolenia na publikację księgi udzielono im w roku 1955. Pierwsi wyznawcy powołali organizację o nazwie Urantia Foundation i z prywatnych środków finansowych wydali książkę w dniu 12 grudnia 1955 r.

Koncepcja Boga i człowieka

W „Księdze Urantii” stwórcą rzeczywistości, który podtrzymuje jej istnienie, jest Bóg – wszechwiedząca, wszechobecna, nieskończona i wieczna osobowość duchowa[4].

Najbardziej fundamentalną nauką o Bogu zawartą w księdze jest stwierdzenie, że Bóg nas kocha, jest naszym Ojcem, my jesteśmy jego dziećmi, dlatego wszyscy ludzie są naszymi braćmi w jednej rodzinie. Te rodzinne relacje ojcostwa i braterstwa rozciągają się na cały wszechświat istot, tak materialnych jak i duchowych. Nawet w rozwinięciu szeregu innych tematów w „Księdze Urantii” nacisk kładzie się na postać Boga jako kochającego Ojca i jego rolę w jednoczeniu stworzenia. Bóg jest Tajemnicą ze względu na nieskończony zakres jego doskonałości i wszystkich jego atrybutów.

Według księgi Bóg to jedno Bóstwo funkcjonujące na wielu różnych poziomach rzeczywistości, zarówno osobowych jak i nieosobowych. Księga twierdzi, że Bóg istnieje w Trójcy[5] trzech doskonale z idealizowanych osób: Bóg Ojciec, Bóg Syn i Bóg Duch. Osoby te w księdze określa się dodatkowymi tytułami, przeważnie „Ojciec Uniwersalny”, „Wieczny Syn”[6] i „Nieskończony Duch”[7].

Księga wymienia także wiele rodzajów bytów niebiańskich, spośród których najwięcej uwagi poświęca się „Synowi-Stwórcy” pochodzącemu zarówno od Uniwersalnego Ojca jak i od Wiecznego Syna. Jezus z Nazaretu zostaje tu zidentyfikowany jako Syn-Stwórca wcielony na Ziemi, którego życie i nauka stanowią najpełniejsze objawienie osobowości i postawy Boga kiedykolwiek przekazane ludzkości.

Bóg ukazany jest jako Ojciec każdego człowieka poprzez udzielenie mu części swego wiecznego ducha, zwanej Dostrajaczem Myśli[8], którego każda pełnosprawna umysłowo osoba otrzymuje w momencie podjęcia pierwszej w życiu decyzji o charakterze moralnym, zazwyczaj między piątym a szóstym rokiem życia. Dostrajacz służy jako boski partner przez resztę życia osoby ludzkiej, w takim zakresie, w jakim pozwala mu na to jej wolna wola dotarcia do Boga, nieustannie prowadząc taką osobę ku dojrzałszemu, bardziej uduchowionemu myśleniu, co prowadzi do zwiększonej świadomości Boga i duchowego wzrostu. Według „Księgi Urantii” zakres, w jakim dana osobowość poddaje się dobrowolnie wpływowi swego Dostrajacza Myśli, decyduje o rozwoju jej duszy zdolnej przetrwać śmierć ciała – jako zjednoczenie tych duchowych elementów osobowości z Dostrajaczem. Uporczywe przywiązanie do grzechu jest jednoznaczne z odrzuceniem podpowiedzi Dostrajacza, a zatem i z odrzuceniem Woli Bożej, a w rezultacie prowadzi do zaprzestania istnienia osoby. „Księga Urantii” nie propaguje koncepcji Piekła ani ziemskiej reinkarnacji[9].

Po zjednoczeniu się z własnym fragmentem Boga i po śmierci fizycznego ciała osoba ludzka przechodzi progresywnie przez wiele coraz wyższych bytów lub też stadiów odbywanej przez koncentryczny wszechświat pielgrzymki, której celem jest Bóg i Raj[10].

Stosunek do istniejących religii

„Księga Urantii” nie propaguje ani nie zwalcza żadnej z istniejących religii. Jednakże przez szerokie omówienie życia i nauk Jezusa z Nazaretu oraz liczne odwołania do postaci i zdarzeń ze Starego Testamentu wykazuje najczęściej związków z chrześcijaństwem, z którym także dzieli wiele prawd na temat Boga jako najwyższego wiecznego Stwórcy, w tym nauczanie o istnieniu Trójcy.

Ważniejsze różnice między wizją przedstawioną przez „Księgę Urantii” a głównym nurtem chrześcijaństwa:

* Ukrzyżowania Jezusa nie uważa za odkupienie grzechów ludzkości, a raczej następstwo obaw współczesnych mu przywódców religijnych, jako że jego nauka stanowiła zagrożenie dla ich autorytetu i pozycji materialnej. Temat ten najlepiej rozwija rozdział 4 i 5 Przekazu 188 Księgi Urantii

* Bóg nigdy się nie gniewa, a jego osobowość jest w całości motywowana ojcowską miłością[11].

* Nigdy nie miał miejsca „upadek człowieka”[12].

* W wieku lat 28 i 29 Jezus wędrował po Cesarstwie rzymskim, w tym Grecji i pobliskich regionach, w towarzystwie dwóch mężów z Indii, Gonoda i Ganida[13].

* Jezus jest ludzkim wcieleniem „Michała z Nebadonu” – jednego z ponad 700 tys. „Rajskich Synów” Boga zwanych też „Synami-Stwórcami”[14]. Jezusa nie uważa się za drugą osobę Trójcy – tą osobą według księgi jest Wieczny Syn.

* Jezusowi towarzyszy współtwórczyni – „Matka Duch” z Nebadonu, która ma być źródłem umysłowości wszystkich żyjących stworzeń w Nebadonie i Duchem Świętym z tradycji chrześcijańskiej[15].

* Zmartwychwstając, Jezus przybrał „chwalebniejszą postać”, stanowiącą stadium przejściowe między istnieniem materialnym a duchowym, określaną terminem „morontia”[16].

* Księga nie podtrzymuje doktryny „powtórnego przyjścia” Jezusa na Ziemię jako wydarzenia eschatologicznego, stwierdza natomiast, że może on odwiedzać naszą planetę wielokrotnie.

„Księga Urantii” odnosi się z wielkim szacunkiem do buddyzmu[17], uznając prawdziwego proroka w Gautamie Siddharcie, którego naukę postrzegają jako rewolucyjną w jego czasach i którego zalicza do siedmiu największych nauczycieli ludzkości, m.in. razem z Mojżeszem, Laozim i Św. Pawłem Apostołem. Nauczanie o tym, że w każdym człowieku zamieszkuje boska natura – Natura Buddy – oraz że przez własne wysiłki ludzie mogą osiągnąć realizację tej wewnętrznej boskości, księga uznaje za jedno z najwyrazistszych przedstawień koncepcji Dostrajacza Myśli w religiach, których nie można do końca uznać za objawione.

Wiele aspektów księgi można odnaleźć w innych religiach, np. w islamie, taoizmie, hinduizmie, shinto i konfucjanizmie oraz w szeregu innych wierzeń znanych z historii. Autorzy „Księgi Urantii” zachęcają do studiowania wszystkich religii i wybrania z nich tego, co jest w nich najlepsze.

Kosmologia

"Księga Urantii" przedstawia specyficzną perspektywę wszechświata oraz stosunku, w jakim pozostaje z nim ludzkość. Twierdzi, że wszechświat jest znacznie starszy, niż utrzymują aktualne teorie naukowe, ma co najmniej bilion lat[18], a także że jest on wytworem inteligentnego i celowego procesu, a nie Wielkiego Wybuchu.

Kosmos oglądany od centrum ku rubieżom przedstawia się według księgi następująco:

- * Wyspa Raj – miejsce przebywania Uniwersalnego Ojca

- * Świąte Sfery Raju – 21 olbrzymich światów, każdy zawierający 3 obwody po 7 światów – Świąty Ojca, Świąty Syna i Świąty Ducha orbitujące wzdłuż wewnętrznego marginesu przestrzeni kosmicznej.

- * Havona – miliard (1 000 000 000) doskonałych światów na siedmiu obwodach, każdy zawierający ponad 35 mln światów w obwodzie wewnętrznym i ponad 254 mln na obwodzie zewnętrznym (siódmym), oraz proporcjonalne liczby światów na obwodach pośrednich.

- * Wraz z "ciałami ciemnej grawitacji", które całkowicie okalają Havonę, Wyspa Raj i 21 Świątych Sfer tworzy "centralny wszechświat" zwany też układem Raju i Havony.

- * Centralny wszechświat otoczony jest przestrzenią pośrednią, w której jest mniej ruchu.

- * Poza nią wokół centralnego wszechświata porusza się siedem superwszechświatów, każdy o średnicy ok. 500 tys. lat świetlnych. W nich mieszczą się ewolucyjne światy czasu i przestrzeni. Owe siedem superwszechświatów okala blisko kolejna strefa przestrzeni pośredniej. Jednym z celów istnienia kosmosu jest powstawanie światów, na których inteligentne życie może być tworzone lub ewoluować z prymitywnych form życia. Poszczególnymi poziomami tej organizacji zarządza bardzo rozbudowana niebiańska administracja, a główne jej poziomy są następujące:

- * Poszczególne zamieszkane światy takie jak Urantia

- * Systemy lokalne – 1000 zamieszkanym światów

- * Konstelacje – 100 lokalnych systemów

- * Lokalny wszechświat – 100 konstelacji

- * Mniejsze sektory – 100 lokalnych wszechświatów

- * Większe sektory – 100 mniejszych sektorów

- * Superwszechświaty – 10 większych sektorów

- * Dalej mieszczą się olbrzymie poziomy przestrzeni zewnętrznej przekładane przestrzeniami pośrednimi.

"Księga Urantii" stwierdza, że kosmologia przedstawiona w jej przekazach wymagać będzie rewizji w miarę nowych odkryć naukowych i pojawiania się nowych pojęć oraz że nie jest ona zamierzona jako substytut empirycznej nauki[19].

Ciekawostką jest zdanie: "Ostatnio, jednym z większych kosmicznych wybuchów, w Orvontonie, była nadzwyczajna eksplozja gwiazdy podwójnej, której światło dotarło do Urantii w roku 1572 n.e." [20] Gwiazdę podwójną w resztkach tego wybuchu odkryto w 2004 r.

Historia świata

Powstanie Ziemi, czyli Urantii, księga przypisuje wychwyceniu materii meteoroidów przed miliardami lat, po którym nastąpiły stopniowe zmiany panujących na niej warunków pozwalające na powstanie życia w oceanach, a następnie na lądzie. Droga ewolucji człowiek wyłonił się z odgałęzienia naczelnym przed ok. milionem lat. Ewolucja w ujęciu księgi jest częścią bożego planu stworzenia istot materialnych zdolnych rozwijać w sobie naturę duchową i osiągnąć wieczną egzystencję. Oprócz ewolucji biologicznej zachodzi także ewolucja społeczna i duchowa, która wykazuje postęp, może jednak przeżywać okresy regresu. Boży plan przewiduje dojście do stanu świata idealnego – "życia i światła" – proces częściowo przyspieszany przez objawienia niebiańskich nauczycieli. W takim świecie idealnym możliwe będzie dla człowieka przejście z egzystencji materialnej do duchowej z pominięciem śmierci.

Realizacją bożego planu zajmują się, a także administrują nią, rozmaite klasy bytów niebiańskich, które nie są doskonałe. Przez ich błędy lub świadomy bunt postęp w realizacji planu może być zahamowany, co wymaga długich okresów naprawy wyrządzonych przez nich szkód. Urantia jest planetą, która doświadczyła szczególnych zawirowań i zapóźnień w związku z buntem lub niedopatrzzeniami niektórych swoich niebiańskich nadzorców.

Według "Księgi Urantii" pierwszymi prymitywnymi istotami ludzkimi byli Andon i Fonta, brat i siostra żyjący ok. miliona lat temu, jako pierwsze osobniki posiadające wolną wolę i zdolność duchowej receptywności. Pierwsi ludzie urodzili się wg księgi w rodzinie lemurów[21].

Ich decyzja o odłączeniu się od mniej zaawansowanych w rozwoju krewnych była pierwszym w dziejach aktem wolnej woli człowieka. Mieli oni potomstwo, z którego później wyewoluowały różne rasy ludzi pierwotnych, a ostatecznie współczesnego człowieka.

Na typowej planecie ewolucyjnej upływa pewien czas między pojawieniem się wolnej woli a przybyciem pierwszego duchowego władcy, który ma pomóc w rozwoju społeczeństwa – planetarnego księcia (od 150 tys. do 1 mln lat). Człowiek epoki poprzedzającej przybycie księcia planetarnego zajmuje się głównie myślistwem i zbieractwem oraz jest nastawiony wojowniczo do obcych, pojawiają się też pierwsze prymitywne przesady oparte na strachu wobec otaczającej rzeczywistości, jako pierwotne zachowania religijne. Okres po przybyciu księcia planetarnego, kiedy to jego personel, niewidzialny acz materialny, wspiera mieszkańców w ich rozwoju społecznym,

również przez objawienia, charakteryzuje się przejściem do rolnictwa, tworzeniem pierwszych rządów i rozwojem organizacji społecznej (przebieganie 500 tys. lat).

Planetarnym księciem Urantii był Caligastia, który przybył na tę planetę ok. pół miliona lat temu i wraz ze swymi pomocnikami ustanowił siedlisko w pobliżu Zatoki Perskiej, na terenach późniejszej Mezopotamii[22].

W "Księdze Urantii" "Bunt Lucyfera" opisany jest jako część historii Urantii rozgrywającej się w okresie po przybyciu Księcia Planetarnego. Lucyfer jest genialną osobowością duchową, należącą do wysokiej klasy "Synów Bożych", i naczelnym władcą lokalnego systemu o nazwie Satania, obejmującego ponad 600 zamieszkałych światów i ich planetarnych książąt. Poprzez samokontemplację i pychę Lucyfer uległ zepsuciu i ostatecznie zaprzeczył istnieniu Boga, proklamując swoistą deklarację niepodległości i buntując się przeciw ustalonym wszechświatowym rządóm "Synów-Stwórców" i innych najwyższych klas zarządców. Ogłosił się suwerenem swojego lokalnego systemu Satanii, przyznając także prawo samostanowienia książętom planetarnym na poszczególnych planetach[23].

Caligastia był jednym z 37 książąt planetarnych, którzy przyłączyli się do Lucyfera i starali się, aby mieszkańcy podległych im planet oddawali im cześć boską. Na Urantii spowodowało to katastrofalne skutki we wczesnym rozwoju społecznym. W reakcji na bunt cały system Satanii został poddany duchowej izolacji przez wyższe władze, aby chronić pozostałą część lokalnego wszechświata. Właśnie w tym buncie "Księga Urantii" upatruje przyczyn powstania tak wielu odmiennych i sprzecznych koncepcji Boga na planecie Urantia.

W jakiś czas potem, zgodnie z normalną praktyką, na planetę Urantia dotarła para określana jako "Materialny Syn i Córka", czyli Adam i Ewa[24], których misją było rozmnażanie się i stworzenie rasy wyższych istot ludzkich, które miały następnie zmieszać się z ewolucyjnymi rasami zamieszkującymi planetę w celu poprawy ich biologicznej jakości, co miało rozpocząć epokę "postadamiczną" w rozwoju ludzkości. Taka para ma też pełnić funkcję "materialnych władców" i przedstawicieli rządu duchowego na planecie wobec ras miejscowych istot ewolucyjnych, zapewniając ciągły postęp w rozwoju religii, a także władając planetą aż do "wieku światła i życia". Zamieszkują oni w "Ogrodzie Edenu"[25] częściowo przygotowanego dla nich. Według księgi na Ziemi powstał on ok. 38 tys. lat temu na terenie, który dziś przykrywa wschodnia część Morza Śródziemnego. W normalnych warunkach każdy Adam i każda Ewa współpracują z miejscowym księciem planetarnym, jednakże w przypadku Urantii Caligastia nadal stał po stronie rebelii i zamierzał przeszkodzić w realizacji ich misji. Ponadto izolacja planety odcięła ich od zewnętrznego wsparcia wyższych bytów duchowych. W odróżnieniu od normalnej procedury polegającej na zmieszaniu ich potomstwa z rasami ewolucyjnym, Ewa poczęła przy udziale prymitywnego człowieka, z zamiarem przyspieszenia procesu. Adam uzmysłowił sobie w pełni negatywne skutki takiego postępowania, solidarnie jednak pozostał u boku Ewy[26]. Zostali oni ukarani zdegradowaniem do statusu istoty śmiertelnej i odlotem znacznej części ich potomstwa, a także pozbawiono ich dostępu do tzw. "Drzewa Życia"[27], choć nadal byli znacznie lepiej uformowanymi organizmami od wszelkich innych na planecie i przez to bardziej długowiecznymi. Populacja planety została więc pozbawiona pełnego wymiaru dobrodziejstw płynących z wszechświatowego planu jej udoskonalenia. Ogród Edenu został zniszczony przez miejscowe plemiona, Adam i Ewa z pozostałym potomstwem rozpoczęli migrację i podjęli próbę jego odbudowy w innym miejscu, nadal pracując nad doskonaleniem ras zamieszkujących planetę. Gdyby ich misja przebiegła zgodnie z planem, rozwój społeczny ludzkości byłby doszedł do etapu, na którym wyeliminowano by wszelką przemoc, już po ok. 25 tys. lat.

Księga stwierdza, że negatywne skutki rebelii zostały znacznie złagodzone działaniem niejakiego Machiventy z klasy niebiańskich bytów zwanych Melchizedekami, który przyjął postać ludzką za czasów Abrahama.[28]

Ostateczny kres rebelii położył prawowity władca, Syn-Stwórca Michał z Nabadonu, wcielony jako Jezus z Nazaretu. Akt pozbawienia władzy Caligastii przetrwał w podaniach w postaci ewangelicznej sceny kuszenia na pustyni[29]. Wcielenie Syna jest częścią normalnego rozwoju światów materialnych i ma na celu zapoczątkowanie kolejnego etapu rozwoju społecznego i kulturowego, trwającego od 10 tys. do 100 tys. lat, dla wypracowania wśród śmiertelników głębokiej świadomości rzeczywistości kosmicznej i duchowej. Częścią misji wcielonego Syna jest doświadczenie śmierci na planecie i zmartwychwstanie w trzecim dniu, aby wznieść się "ku prawicy uniwersalnego Ojca", a następnie rozesłanie na planetę "Ducha Prawdy"[30].

Według księgi, Urantii czeka jeszcze jeden etap, zanim dojdzie do pierwszej epoki "światła i życia".

Istnieje klucz do tej wiedzy, która została przekazana w Księgach Urantii, jest nią wiedza przekazana przez Chrystusa, wiedza o Krzyżu Energetycznym. Przez energie numerologiczne bloków Krzyża, można nawiązać łączność z innymi cywilizacjami naszego świata, oraz być wspomagani energetycznie w energiach zdrowia, życia, regeneracyjnych organizmu.

Istnieją przekazy Boga Ojca o czasach, które przeżywamy i zapowiedź Przyjścia Królestwa Bożego na naszą Ziemię.

Posiadamy także przekaz Chrystusa o dalszej ewolucji człowieka przejścia z ciała materialnego do ciała duchowego z pominięciem śmierci. Tytuł tego przekazu: "Prawda i Wolność ideał ludzkości".

Pytaj: e-mail: zdrowie@powrotdonatury.net.pl

Pobierz tekst Księgi Urantii (3,3 MB) www.members.optusnet.com.au/~mpjaworski/